

Paskutinės žiemos pratybos

301 kuopos pratybos vyko Kairių poligone

Autoriaus nuotrauka

Srž. Gintaras ZANEVIČIUS

Žemaičių rinktinė

*Žiema, žiema,
snaigės veidą bučiuoja...*

Nors taip buvo galima pasakyti tik apie antrąją pratybų dieną, žiemos prisilietimą pajuto visi šiose pratybose dalyvavę Žemai-

čių rinktinės 301 kuopos kariai. Buvo ir linksma žieminė saulutė, ir šaltis, ir sniegas. Žygis, puolimas, gynyba – viskas ant slidžių. Bet apie viską nuo pradžių.

Praėjusių metų pabaigoje, kada kuopos valdymo grupė, būrių vadai ir instruktoriai planavome 2012 metų pratybas, iškilo

mintis pajavairinti šiek tiek nuobodoką žiemos laikotarpio užsiėmimų ciklą (GVT, statusas ir t.t.). Kadangi kuopos intendantas vyr. srž. Arvydas Kalnius 2008 m. Norvegijoje baigė išgyvenimo žiemos sąlygomis kursą, nusprendė panaudoti jo įgytas žinias ir patirtį. Sprendimui įtakos tu-

rėjo ir kuopos vado kpt. Sauliaus Bundulo bei pavaduotojo vyr. ltn. Gintauto Razmos noras pratybose suorganizuoti kažką įdomaus ir nestandartiško. Nuspręsta – darom. Beliko sulaukti sniego ir gauti reikiamą inventorių (slides, žieminis maskuojamus kostiumus ir t.t.). Iki pratybų likus po-

rai savaitių, baimė, kad nesulauksime sniego, praėjo. Atėjo žiema. Reikėjo truputį „pagadinti nervus“, kad pavyktų gauti visą būtiną žieminį inventorių.

Per paskutiniąsias pratybas sausio pabaigoje 301 kuopos kariams buvo pristatytas artėjančių pratybų planas. Karių reakcija buvo įvairi. Kai kurių akyse buvo galima matyti azarto, abejonių ir...šiek tiek baimės. Visgi žiema, šalta, o ir slidinėti ne kiekvienas moka... Nerimo buvo ir besiruošiančių vesti šias pratybas galvose – ar susirinks pakankamai karių, kad pratybos būtų pilnavertės? Susirinko. Ir dar tiek, kad jau išsigandom, ar užteks visiems slidžių.

Šaltoką vasario vienuoliktosios rytą susirinkome kuopoje ir pradėjome ruoštis. Matavomės maskuojančius kostiumus, reguliuojomės ir tepėme slides, ruošėme ekipuotę. Kariams buvo surengta trumpa paskaita apie išgyvenimą žiemos sąlygomis, apie ekipuotės paruošimą ir priežiūrą, nušalimų prevenciją ir gydymą, žieminio būsto statymo ir šildymo ypatumus. Pavalgę ankstyvus pietus, išvykome į Kairių poligoną. Puikus oras, saulė ir tik keli laipsniai šalčio nuteikė puikiai.

Skyriai, gavę užduotis nušluožti į savo atsakomybės rajonus ir įsirengti stovyklą, pajudėjo. Pradžioje judėjome tikrai lėtai.

Nukelta į 2 psl.

Pagausėjo CKB specialistų gretos

Eil. Vilius DŽIAVEČKA

„Savanas“ korespondentas

Kovo 10 dieną baigėsi tris mėnesius trukęs Lietuvos kariuomenės nuotolinis civilių ir karių bendradarbiavimo (CKB) kursas, kurį baigė 18 šios srities specialistų iš Sausumos pajėgų – KASP 801 civilių ir karių bendradarbiavimo kuopos, Karaliaus Mindaugo motorizuotojo pėstininkų bataliono ir „Geležinio Vilko“ brigados.

Trečią kartą rengiamą kursą organizavo Krašto apsaugos savanorių pajėgų štabo G5 skyrius. CKB kurso tikslas – parengti specialistus vykdyti užduotis taikos ir kovinių veiksmų metu. Kursas skirtas krašto apsaugos sistemos kariams ir civiliams, dirbantiems krašto apsaugos sistemos padalinuose ir einantiems CKB specialisto pareigas, kurioms reikalinga tokia kvalifikacija. Taip pat – kariams savanoriams, tarnaujantiems Krašto apsaugos savanorių pajėgų Didžiosios Kovos rinktinės 801 (CKB) kuopoje. Vesti kursą buvo pakviesti instruktoriai iš

Nuotoliniam Civilių ir karių bendradarbiavimui kursui pasibaigus

Eil. Viliaus Džiavečkos nuotrauka

Sausumos pajėgų vadovybės štabo, „Geležinio Vilko“ brigados, Adolfo Ramanausko-Vanago kovinio rengimo centro ir KASP. Su kariais dirbo 8 instruktoriai.

13 savaitių trukusiuose užsiėmimuose kurso dalyviams buvo suteiktos žinios apie CKB pagrindines sąvokas, tikslus ir principus, CKB funkcijas, CKB operacijų taktiką, metodiką ir procedūras, kariai buvo supažindinti su CKB specialisto darbu karinio sprendimo priėmimo proceso metu.

Kursą kuriojantis Sausumos pajėgų vadovybės štabo civilių ir karių bendradarbiavimo skyriaus viršininkas mjr. Gediminas Latvys:

– Nuotolinis CKB kursas organizuojamas jau trečią kartą, jame, lyginant su ankstesniais, atsirado pakeitimų. Pavyzdžiui, antrajame kurse, kuriame rėmėmės „Geležinio Vilko“ brigados

materialine baze, pirmą kartą dalyvavo profesinės karo tarnybos kariai, tiek iš KASP, tiek iš kitų Sausumos pajėgų dalinių. Tokia tvarka išliko iki šiol – tiek CKB kuopos savanoriai, tiek Sausumos pajėgų vienetų specialistai mokėsi kartu. Taip pat norėčiau akcentuoti, kad CKB nuotolinis kursas yra skirtas ne vien kariams, planuojantiems dalyvauti tarptautinėse operacijose. Mes atsižvelgiame į pagrindinę Sausumos pajėgų užduotį – rengtis Lietuvos sausumos teritorijos gynybai. Todėl šio kurso užsiėmimuose atsirado specifinių užduočių, kurių metu CKB specialistai atliko atitinkamą Lietuvos savivaldybių civilinės aplinkos įvertinimą. Šios užduoties metu kurso dalyviai turėjo išsiaiškinti visus jiems pagal funkcinę sritį rūpimus dalykus – kaip užmegzti kontaktą su konkrečios vietovės savivaldos institucijomis, kiek ir kurių ten yra gamyklų, įmonių, strateginių objektų.

– Nuotolinis CKB kursas organizuojamas jau trečią kartą, jame, lyginant su ankstesniais, atsirado pakeitimų. Pavyzdžiui, antrajame kurse, kuriame rėmėmės „Geležinio Vilko“ brigados

materialine baze, pirmą kartą dalyvavo profesinės karo tarnybos kariai, tiek iš KASP, tiek iš kitų Sausumos pajėgų dalinių. Tokia tvarka išliko iki šiol – tiek CKB kuopos savanoriai, tiek Sausumos pajėgų vienetų specialistai mokėsi kartu. Taip pat norėčiau akcentuoti, kad CKB nuotolinis kursas yra skirtas ne vien kariams, planuojantiems dalyvauti tarptautinėse operacijose. Mes atsižvelgiame į pagrindinę Sausumos pajėgų užduotį – rengtis Lietuvos sausumos teritorijos gynybai. Todėl šio kurso užsiėmimuose atsirado specifinių užduočių, kurių metu CKB specialistai atliko atitinkamą Lietuvos savivaldybių civilinės aplinkos įvertinimą. Šios užduoties metu kurso dalyviai turėjo išsiaiškinti visus jiems pagal funkcinę sritį rūpimus dalykus – kaip užmegzti kontaktą su konkrečios vietovės savivaldos institucijomis, kiek ir kurių ten yra gamyklų, įmonių, strateginių objektų.

Nukelta į 8 psl.

ISSN 2029-8439

9 772029 843005

— Įsakymai —

Apdovanojimai**Sausumos pajėgų vadas apdovanojo****Padėkos raštu:**

Kpt. Dianą Vingienę, gr. Dainių Žemaitį, gr. Remigijų Ramanauską.

Savonorių pajėgų vadas apdovanojo**pajėgų lygmens medaliu „Už pasižymėjimą“:**

mjr. Virginijų Veilentą, kpt. Eimantą Paplauską, vyr. lt. Andrejų Charsiką;

medaliu „Už pavyzdinę tarnybą“:

srž. Valdą Penkauską;

medaliu „Už pavyzdinę kario savanorio tarnybą“ (15 metų):

srž. Eleną Vaškienę, vyr. eil. Aidą Juodžiukyną, eil. Rolandą Baranauską;

medaliu „Už pavyzdinę kario savanorio tarnybą“ (10 metų):

gr. Antaną Morkūną, vyr. eil. Kęstutį Vinčą, vyr. eil. Tada Petrylą, eil. Liuciją Žilinskaitę, eil. Albiną Vaikšnora, eil. Tomą Šližauską, eil. Deimantę Keršulienę;

padėkos raštu:

mjr. Antaną Jonušauską, vyr. srž. Antaną Jelinską, vyr. srž. Tatjaną Matiušova, vyr. srž. Mantą Kaminską, gr. Arūną Čižauską, gr. Rimą Dzedulionį, gr. Marių Keraišį, gr. Egidijų Miškinį, gr. Erlandą Padaigą, gr. Svajūną Petrauską, vyr. eil. Konstantiną Titovą, eil. Rimvydą Krupauską, eil. Vytautą Rimkų, Artūrą Palčanką.

Prisiekė kuopa savonorių**Jurga VAŠKEVIČIENĖ**

Dragūnų batalionas

Vasario pabaigoje ir kovo pradžioje Butigeidžio dragūnų batalione vyko pirmasis šiais metais bazinis kario savanorio įgūdžių kursas (BKSJK), kuriame dalyvavo kariai savanoriai iš visų KASP rinktinių. Kursą baigė ir prisiekė 73 kariai.

Kaip ir kiekviename kurse, taip ir šiame, išrinktas geriausias kurso karys. Juo tapo savanoris j. eil. Hubertas Valbasas iš Žemaičių rinktinės 304 kuopos. Anot savanorio, kariuomenė iš vaikino padaro vyrą, o gera kariška aplinka

tik sustiprina ryžtą eiti tolyn. Savanoris sakė, jog kariuomenė tapo jo gyvenimo dalimi, nes jam patinka kariškas, aktyvus gyvenimas, drausmė ir tvarka.

Kovo 9 dieną, Karinių jūrų pajėgų orkestrui sugrojus Lietuvos himną, iškilmingoje rikiuotėje kariai savanoriai prisiekė Lietuvos valstybei. Savanorius palaimino kapelionas kpt. Remigijus Monstvilas, o bataliono vadas plk. lt. Algirdas Mackonis palinkėjo garbingai tesėti duotą kario priesaiką Tėvynei. Ir priminė, jog tik drąsūs, dvasiškai stiprūs, labai mylintys savo šalį renkasi šį kelią prisiekdami eiti iki galo.

NATO rezervo pajėgumų vystymo konferencijoje

Vasario 6-9 dienomis NATO vadavietėje Briuselyje KASP štabo viršininkas plk. lt. Ramūnas Baronas ir štabo G1 skyriaus viršininkas mjr. Saulius Gražulevičius dalyvavo plenarinėje nacionalinio rezervo pajėgumų komiteto (NRFC) žiemos sesijoje.

Konferencijos metu buvo aptartos NATO aktualijos ir iniciatyvos, tokios kaip „Išmanioji gynyba“, planuojamo NATO viršūnių susitikimo Čikagoje temos, nacionalinių rezervo pajėgumų panaudojimo NATO operacijų kontekste, galimybės.

NATO generalinio sekretoriaus asistentas Gaboras Ikl-

dis pristatė iniciatyvas ir pamastymus dėl ateities saugumo iššūkių, kaip pagrindinius išskirdamas kibernetinę gynybą, energetinį saugumą, pasaulio „griūvančias valstybes“ ir saugumo problemas.

„Plenarinę NRFC žiemos sesiją vertinu kaip puikią galimybę pasidalinti patirtimi su kitomis valstybėmis rezervo pajėgumų valdymo, administravimo, rengimo ir panaudojimo srityje“, - sakė KASP štabo viršininkas plk. lt. R. Baronas.

Daugelyje NATO valstybių rezervo pajėgumai įgauna vis didesnę reikšmę formuojant bendrus nacionalinius gynybos pajėgumus ir formuojant padalinius skirtus

taikos rėmimo operacijoms ir vidinių ekstremalių situacijų valdymo ir likvidavimo užtikrinimui.

Valstybių atstovai konferencijos metu pristatė reformas gynybos pajėgumų ir rezervo pajėgumų valdymo ir administravimo srityje. Norvegijos, Olandijos ir JAV delegacijų vadovai supažindino su savo valstybių patirtimi rūpinantis veteranais.

Kitas NRFC štabo karininkų susitikimas planuojamas balandžio mėnesį Graikijoje, kurio metu bus ruošiamasi pagrindiniam NRFC vasaros kongresui. Jis vyks liepos 30 – rugpjūčio 2 dienomis Danijos sostinėje Kopenhagoje.

„Savanorio“ inf,

Supažindinta su birutiečių veikla

Namida Pocienė rinktinės muziejuje. Su eksponatais supažindina kpt. Kęstutis Pileckas

Autorės nuotrauka

Asta KAZLAUSKIENĖ

Dainavos rinktinė

Kovo 6 dieną Alytaus įguloje lankėsi Lietuvos kariuomenės vadas gen. lt. Arvydas Pocius su žmona Namida. Kariuomenės vadas susitiko su Birutės bataliono, Dainavos rinktinės bei Alytaus Antano Juozapavičiaus šaulių rinktinės vadais, susitikime dalyvavo ir Atsargos karininkų sąjungos Alytaus skyriaus karininkai.

N. Pocienė bendravo su karininkų žmonomis, ragino suburti Alytaus įgulos iniciatyvinę grupę, kuri vėliau išaugtų į Birutiečių sąjungos Alytaus skyrių. Tokie skyriai jau veikia Vilniuje, Kaune ir Klaipėdoje.

- Nesvarbu laikas ir vieta susirinkti Lietuvos birutietėms, svarbu birutiečių dvasia. Svarbu jėga, esama ir būsimą veikla, - kalbėjo N. Pocienė.

Paskutinės žiemos pratybos

Atkelta iš 1 psl.

Buvo karių, kurie ant slidžių stovėjo pirmą kartą, o ir tie, kurie buvo „ragavę“ slidinėjimo, nepuolė labai greitai „bėgti“, nes pilna žygio ekipuotė, stovint ant slidžių, tikrai neįprastas dalykas. Teko ir griūti. Ir ne vienam... ir ne kartą... Bet, nušliuozus porą kilometrų, viskas stojo į savo vietas. Pradėjome judėti žymiai greičiau, griuvinėti mažiau ir buvo visiškai nešalta, netgi karštoka. Nuovargis pasijuto tik maršruto pabaigoje. Tada ir slidės pradėjo blogai slysti, ir ginklas trukdyti. Kas sunkiau, kas lengviau, bet maršrutą įveikė visi. Į vietą atvykome jau vakarėjant, vis labiau spaudžiant šaltukui. Todėl pirmoji užduotis – persirengti ir pasirūpinti laužu. Karšta arba sušildė ir atgaivino. Dar laukė stovyklos įrengimas, rutina ir užduotis išvalyti priešą. Nurodytame rajone reikėjo surasti ir išvalyti priešo stovyklą, surinkti duomenis. Žvalgai su užduotimi susitvarkė puikiai. Vakarėjant šaltis ėmė spausti vis stipriau, lauko temperatūra nukrito žemiau 15 laipsnių, todėl nakvynės

grįžome į nuolatinės dislokacijos vietą. Nors visi buvo gerokai pavargę, bet prieš miegą kalbų apie praėjusią dieną netrūko.

Ryte, nors daug kas jautė vakarykščio žygio pasekmes, iš miego visi kilo geros nuotaikos. Laukė pati įdomiausia pratybų dalis – spartusis žygis su slidėmis ir lengva atakos ekipuote, puolimas nusiėmus slidžių, gynyba ir staigus atsitraukimas iš GSV su slidėmis. Vakarykštis žygis su pilna ekipuote padarė savo. Su lengva atakos ekipuote visi ant slidžių jautėsi užtikrintai ir judėjimo tempas buvo žymiai greitesnis, malonesnis. Kuopos vado pavaduotojui vyr. lt. G. Razmai pademonstravus porą „triukų“, kaip elgtis su slidėmis ir ginklu atakos metu, skyriai, keisdami puolančiųjų ir besigančiųjų vaidmenimis, įrodė, kad pratybos tikrai nepraejo veltui. Nauji karių įgūdžiai buvo akivaizdūs. Buvo ir judesio, ir garso, ir pasitenkinimo dėl pavykusių manevrų.

Buvo matyti, kad daugelis karių mėgavosi galimybe paslidinėti. Per pietus oras pradėjo keistis. Ėmė snigti ir pustyti. Lyg pati gamta tarė – gana, gero po truputį.

Susirinkę savo mantą, išvykome iš poligono, palikę kai kam gerai pažįstamą, o kai kam ir naujai atarstą, po šuvių nutilusį mišką žiemos stichijai.

Puolimas, gynyba, žvalgyba... visa tai jau seniai visiems pažįstamos ir gal kiek atsibodusios temos. O slidės – tai jau visai kita. Naujai atrasti kariški žiemos malonumai suteikė begalę išpūdžių bei naujos patirties. Šios pratybos patvirtino taisyklę, kad kariams savanoriams reikia organizuoti įdomias, nestandartines pratybas ir net žiemos šalčiai netrukdyt atvykti į mokymus. Todėl labai norisi tikėtis, kad laukia ne vien IUS'ų ir EUS'ų „prifarširuota“ vasara. Tikimės, kad pavyks suorganizuoti įdomias, nestandartinio pobūdžio pratybas vasaros metu.

O dabar galvoje vis skamba Ovidijaus Vyšniausko atliekamas žiemos romansiukas:

*Žiema, žiema,
Snaigės veidą bučiuoja
Ir taip gera širdy,
O kodėl nežinau.*

Žinau... Buvo naudinga, įdomu, smagu ir ... gera.

Kas sunkiau, kas lengviau, bet maršrutai įveikti visi

Srž. Gintaro Zanevičiaus nuotrauka

Žalia giria

KASP Didžiosios Kovos apygardos 8 rinktinės leidinys

Nr. 1(6) („Savanorio“ laikraščio priedas)

Mielieji,

Labai džiugu, kad atkuriamas 1945 m. partizanų leistas laikraštis „Žalia giria“. Visiems jo skaitytojams, ypač jaunimui, norėčiau palinkėti neužmiršti, daugiau gilintis ir kalbėti apie garbingą Lietuvos praeitį. Kiekvienas įsijungia me į istorijos tėkmę, tampame jos dalimi. Todėl visų mūsų pareiga yra ateinančioms kartoms perduoti žinias apie mūsų tėvų ir senelių žygius kovojant už Lietuvos nepriklausomybę. Taip pat kiekvienas turime ir savo darbus puoselėti bei praturtinti Lietuvą, už kurios laisvę tiek kraujo pralieta. Šios gražios iniciatyvos, atkuriant laikraštį „Žalia giria“, simboliškai sujungiančios 1945 bei 2012 m. Lietuvos gynėjų gretas, autorių prašau neleisti laikraščio skaitytojams užmiršti mūsų savanorių didvyrių, kurie paguldė galvas už mus, nes visų kovojusių už Lietuvos laisvę atminimą reikia įamžinti.

Tėpadeda Jums Dievas

Mons. Alfonsas Svarinskas

Monsinjoras
Alfonsas Svarinskas

Aš skaitydavau partizanų „Žalią girią“

Keliais žodžiais apie mūsų Didžiosios Kovos apygardą. Kūrimasis prasidėjo 1944 m., kai Jonas Misiūnas-Žalias Velnias pradėjo rinkti trofėjinius ginklus (slėpė juos pas Vladą Petkevičių), keliaudamas po Trakų ir Ukmergės apskritis bei kviesdamas kovojančius pavienius vyrus susivienyti. Labai greitai surinko gal penkis batalionus, kuriuos vėliau padalino į A ir B rinktines. Daugiausia partizanai kovojo Trakų, Kauno, Ukmergės apskrityse. Aš buvau A rinktinėje. Iš pradžių, kaip moksleiviai, įkūrėme organizaciją „Viltininkai“, vėliau vadovavau rezerviniam būriui „Didžioji viltis“, buvau ryšininkas.

Kaip ir visur prasidėjo išdavystės. Didžiausia mūsų nelaimė – tai NKVD agento, buvusio Lietuvos kariuomenės kapitono Vytauto Pečiūros-Griežto infiltravimas. Aš už dalyvavimą kovose gavau 10 metų lagerių ir 5 metus tremties. Kalėjau Džezkazgane (Karagandos sr.). Visiems, kas domisi Didžiosios Kovos apygardos veikla, partizanų likimais, daug pasako-

jimų užrašyta, išdėstyti apygardos kūrimosi faktai, jai vadovavę vadai, 2007 m. išleistoje knygoje „Didžiosios Kovos apygardos partizanai“.

Džiaugiuosi, kad atkuriamas laikraštis, kurį teko matyti ir skaityti 1945 m. Norėčiau palinkėti, kad kiekvienas prisimintų ir neužmirštų savo tėvų ir senelių, kurie buvo partizanų gretose, kovojo ir žuvo už mus ir jus. Džiugu, kad už Laisvę kovojo iki galo ir dabar mes gyvename Nepriklausomoje Lietuvoje. Nes jei mes juos pamiršime, tai pamiršime ir save.

Dim. kpt. **Augustinas Švenčionis**
Didžiosios Kovos apygardos partizanas

Augustinas Švenčionis

Tėvynė – tai tautos praeitis, dabartis ir ateitis

Mūsų rinktinė gyvuoja jau trečią dešimtmetį. Per tą laiką keitėsi struktūra, užduotys, rinktinės ribos, vyko žmonių kaita – pirmuosius savanorius pakeitė jaunoji karta, vis daugėja savanorių, kurie gimė jau nepriklausomoje Lietuvoje ir, savaimė suprantama, 1990-1991 metų įvykiai, kai sprendėsi Tėvynės likimas, jiems tėra istorija.

Ateitis kuriama šiandien, tačiau ta ateitis sunkiai įsivaizduojama be tvirto istorinio pagrindo. Todėl ir mes, Didžiosios Kovos savanorių rinktinė, save laikome Didžiosios Kovos partizanų apygardos kovų ir žygių tesėjais, gerbiame partizanų drąsą ir patriotizmą ir stengiamės jų neužmiršti. Todėl ir pabandėme atgaivinti „Žalią girią“.

Tegul žaliuoja Lietuvos girios, o mūsų kareiviškose širdyse tebeblėsta tėvų ir protėvių Tėvynės meilė, jų žygių ir kovų atminimas bei ryžtas apginti ir išsaugoti tautos idealus.

Mjr. **Linas Kubilius**
Didžiosios Kovos apygardos 8-osios rinktinės vadas

Linas Kubilius

Ir nesakyk, kad jų nėra

Ats. kpt. **Vytautas VOVERIS**
„Savanorio“ redaktorius

Buvo laikai, kada kai kurios savanorių rinktinės (Alytaus, Tauragės) turėjo savo laikraščius, bet vėliau jie užgeso, iniciatyva išblėso, Lietuvoje ir taip per daug įvairių, reikalingų ir nelabai, leidinių. Vienas savanoris klaipėdiškis pasiskardeno ketinąs leisti patriotinės dvasios informacinį leidinį, o paklaustas, kaip tas jo leidinys vandintųsi, nė nemirktelėjęs išdrožė: „Memel info“. Nejaugi per du dešimtmečius mes taip beviltiškai „sueuropėjome“?

Didžiosios Kovos rinktinės savanoriai panorą išleisti savąjį laikraštį, kuris būtų periodinis ir pasirodytų kartą per metus, rinktinės dienos proga. Sumanymas gražus ir sveikintinas, bet atsirado įvairių kliūčių, be to, kas prižiūrės, o jeigu koks nors savanoris ims ir pasakys ne visai paiką mintį, kuri nebūtinai turi būti identiška partijų ir valdininkų sapnams?

*Neraudok, mergele, mylimoji!
Pasimelski, mama, vakare!
Aš už laisvę tėviškės išjoju...
Bus nuo šiol namai – žalia giria.*

Taip rašė poetas Simas Račiūnas. Jis – politinis kalinys, grįžo iš lagerių, bet vietiniai komunistai kelią į literatūrą jam užkirto.

Šiandien tautinė dvasia Lietuvoje silpsta, kovų dalyvių lie-

ka vis mažiau ir mažiau, o partizaninis karas, kurį prof. Edvardas Gudavičius lygina tik su Žalgirio mūšiu ir 1918-1920 m. nepriklausomybės kovomis, blėsta iš tautos atminties. Tam tikros jėgos to atkakliai siekė ir, deja, pasiekė. Manymė, kad tai neilgalaiškis reiškinys. „Žalios girios“ pasirodymas (per didžiausius vargus) tą aiškiai patvirtina.

Nepavykus išleisti savanorkiško leidinio, Didžiosios Kovos rinktinės parengti rašiniai pasirodo kaip „Savanorio“ laikraščio priedas, kuris ir vadinasi, kaip rinktinės sumanyta, – „Žalia giria“. Didžiosios Kovos partizanų apygarda, kaip ir kitos apygardos, leido ne vieną laikraštį, – „Laisvės keliu“, „Nepriklausoma Lietuva“, „Tėvynei šaukiant“, bet pavadinimas „Žalia giria“ labiausiai atitiko partizanų dvasinę būseną ir kovos prasmę – žalioji giria

gynė lietuvių tautą nuo sunaikinimo, saugojo mūsų kalbą, istoriją, tautinius papročius.

Vienas istorinių romanų rašytojas (ne lietuvis), aiškindamas kodėl nesirodo viešajame gyvenime, o metų metus sėdi savo kambarėje, apsirovęs knygomis, senų laikų laikraščiais, žurnalais bei dokumentais ir stengiasi kuo kruopščiau, su mažiausiom smulkmenom atkurti praeities mokslininkų, menininkų, karių gyvenimus, surado aforistišką ir labai tikslų paaiškinimą: „Ir nesakyk, kad jų nėra. Sakyk – jie buvo“.

Buvo jie, todėl ir mes esame. Mūsų tauta tik todėl ir išliko, kad lietuviai visada nugalėdavo. Anot Jono Strielkūno, pergalė – ne tai, kad laimi, o tai, kad nepasiduodi.

Nepavyko kryžiuočiams, pilsudskininkams, komunistams iškirsti amžinai šlamančios lietuvių žaliosios girios, nepavyks ir šitiems, kaip ten jie... Niekam nepavyks.

„Žalia giria“ vėl ošia

Št. srž. Audrius VAREIKIS

Kodėl mes panorame atgaivinti 1945 metais Didžiosios Kovos partizanų apygardos leistą laikraštį „Žalia giria“? Todėl, kad mūsų rinktinė vadinasi šios apygardos vardu ir jaučiame pareigą neužmiršti tėvų ir senelių kovų už laisvą Lietuvą. Kiekviename laikraščio numeryje skaitytojas rasdavo kvietimų stoti į kovą už Lietuvos laisvę, įvairių straipsnių bei atsišaukimų šia tema. Dėl suprantamų priežasčių straipsnių autoriai pasirašinėdavo slapyvardžiais, bet manoma, kad daugumą straipsnių rašė pats apygardos vadas Jonas Misiūnas – Žalioji Velnias.

Laikraštis pasirodydavo nereguliariai, išėjo tik keli numeriai. Penktasis, paskutinis, laikraščio numeris atsitiktinai rastas Genoci-

do aukų muziejuje. Tąkart man ir kilo mintis... Kodėl nepabandžius atgaivinti šio kovų metais leisti leidinio? Sumanymui pritarė monsinyoras Alfonsas Svarinskas, Didžiosios Kovos apygardos partizanas dim. kpt. Augustinas Švenčionis-Rytas bei Didžiosios

Kovos savanorių rinktinės vadas mjr. Linas Kubilius.

Mintys virto darbais ir štai praėjus beveik 62 metams, mes jau skaitome šeštąjį „Žalios girios“ numerį. Planuojame parengti ir išleisti vieną numerį per metus, Didžiosios Kovos rinktinės gimtadienio proga. Siekiant jį padaryti įdomiu įvairaus amžiaus skaitytojams, laikraštyje ketinama spausdinti straipsnius įvairiomis temomis – apie patriotizmą, žmogiškąsias vertybes anuomet ir šiandien, partizanų kovas. Taip pat ketinama supažindinti skaitytoją su Didžiosios Kovos savanorių rinktinės istorija bei aktualijomis.

Viliamės, kad tai pirmasis žingsnis, atstatant tiltą tarp Lietuvos laisvę gynusių savanorių partizanų ir šiandienos savanorių.

Ukmergės kuopa

Kpt. Šarūnas KISNIERIUS

805 kuopos vadas

805-oji Ukmergės pėstininkų kuopa nuolat vykdo karių savanorių kovinių rengimų bei dalyvauja TMU OP kuopos rengime. Iš tikrųjų mūsų veikla tik tuo neapsiriboja.

Kuopos kariai populiarina Savanorių pajėgas, kariuomenę, dažnai veda profesinio orientavimo pamokas Ukmergės švietimo įstaigose. Nemažai kuopos karių savanorių mokosi Ukmergės verslo ir technologijų mokykloje, kurioje patys savo pavyzdžiu populiarina tarnybą.

Savanoriai aktyviai dalyvauja Šaulių sąjungos veikloje, organizuoja mokymus jauniems šauliams ne tik Ukmergės, bet ir Širvintų bei Vilniaus rajonuose.

Kuopa bendradarbiauja su Ukmergės visuomenės sveikatos biuru, visokeriopa padeda organizuoti renginius, kurie populiarina sveiką ir aktyvią gyvenimą.

Tokiu būdu mes stengiamės pritraukti stiprų ir aktyvų jaunimą į savo gretas.

Kariai dažnai atstovauja Lietuvos kariuomenę Ukmergės mieste, kultūros centro organizuojamuose renginiuose bei valstybinių švenčių minėjimuose.

Aktyviai bendradarbiaujama su Lietuvos laisvės kovotojų sąjunga. Taip pat padedame organizuoti minėjimus ir prižiūrėti laisvės kovotojų bei partizanų kapus.

Džiugu, kad kuopos kariai savanoriai padėjo įkurti monsinyorui dim. plk. Alfonsui Svarinskui Didžiosios Kovos partizanų apygardos atminimo parką Ukmergės rajone prie Mūšios upelio. Nuolat padedame monsinyorui organizuoti parke vykstančius renginius bei įvairiapusiskai remiame jo vykdomą veiklą ir skleidžiamas idėjas.

Ukmergės kuopa ir ateityje dalyvaus įvairiuose renginiuose, vykdys savo veiklą, stengsis, kad jaunimas suprastų, jog kariuomenė yra mūsų valstybės ramstis.

Didžiosios Kovos apygardos Plieno rinktinės Bebro kuopos partizanai laisvalaikio minutę

Genocido aukų muziejaus nuotrauka

Keli faktai iš Didžiosios Kovos apygardos istorijos

1944 m. liepos 14 d. Jonas Misiūnas-Žalioji Velnias suburia partizanų būrį ir pavadina jį „Didžioji Kova“. Gruodžio 10 d. LLA štabas suskirstė Lietuvos teritoriją į 4 partizanų apygardas. Žalioji Velnio veikimo rajonas priskiriamas Vilniaus apygardai. 1945 m. sausio mėn. Didžiosios Kovos rinktinė turėjo 7 būrius su 500 kovotojais ir pertvarkyta į 5-ąją LLA rajoną (vėliau – apygarda). Nuo 1945 m. vasa-

rio 15 d. jam vadovavo j. ltn. Mečys Kestenis-Serbentas. J. Misiūnas tapo vado pavaduotoju, štabo ir štabo operacijų skyriaus viršininku. Štabas buvo Čiobiškio vaikų prieglaudoje Musninkų valsčiuje. Balandžio mėn. žuvus Serbentui, vadu tapo Žalioji Velnias. 1945 m. gruodžio 1 d. 5-oji LLA apygarda pavadinta Didžiosios Kovos apygarda ir įkuriamos 2 rinktinės: A rinktinė

veikė Trakų apskrityje, o B rinktinė – Ukmergės apskrityje, nors kovos siekė Molėtus, Širvintas, Švenčionis ir netgi Kauną.

1946 m. liepos 16 d. į apygardos vadovybę prasibrovė KGB agentas Vytautas Pečiūra-Griežtas ir prasižėdė apygardos naikinimas.

1947 m. kovo 11 d. Maskvos Butyrkų kalėjime sušaudytas Jonas Misiūnas – Žalioji Velnias.

Paskutinis Didžiosios Kovos vadas Alfonsas Morkūnas-Plienas. 1950 m. lapkričio 25 d. apygarda nustojo egzistavusi.

J. ltn. Mečys Kestenis – Serbentas

Jonas Misiūnas – Žalioji Velnias

Alfonsas Morkūnas – Plienas

Rengiamės į Afganistaną

Vyr. ltn. Indrė SEJONIENĖ

PAG-16 visuomenės informavimo karininkė

Spalio mėnesį Didžiosios Kovos rinktinės kariai išskris į misiją Afganistane, Goro provincijoje.

Jau nuo praėjusių metų vasaros vyksta pasiruošimas šiai misijai. PAG vadu paskirtas mūsų rinktinės vadas mjr. Linas Kubilius, o štabo viršininku – mjr. Denisas Starikovičius. Kadangi norinčių vykti į mi-

siją buvo daug, reikėjo vykdyti ir atranką. Ypatingai didelę iniciatyvą rodė kariai savanoriai, varžydami tarpusavyje, siekdami pakliūti į pagrindinę sudėtį. Į kai kurias vietas buvo pakviesti kandidatai iš kitų kariuomenės dalių.

Į misiją vyks ir kiti mūsų kariai – kpt. Saulius Radlinskas, kpt. Andžėjus Stefanovičius, vyr. srž. Ramūnas Bikelis, vyr. srž. Jonas Sadauskas, gr. Jurijus Rabzinas ir kiti. Štabo kuopos vadu paskirtas

kpt. Darius Vižinis, o kuopininku – vyr. srž. Rodionas Siniavskis. Civilių ir karių bendradarbiavimo grupės pagrindą sudaro CKB kuopos kariai savanoriai – ats. kpt. Erlandas Snieškus, eil. Gintaras Ūsaitis bei eil. Jolanta Spangevičiūtė.

Visos pagrindinės grupės pasiruošimas prasidės birželio mėnesį tarptautinėse pratybose „Kardo kirtis“, po jų prasidės individualių ir kolektyvinių įgūdžių suvienodinimas, susipažinimas su operacijos specifiška, bus mokoma dari kalbos.

Lazerinėje šaudykloje

Vyr. ltn. Aivaras BAGDONAS

803 kuopa

Įpratę šaudyti Pabradėje 803 pėstininkų kuopos kariai šikart turėjo galimybę atlikti kelis šaudymo pratimus Jono Žemaičio karo akademijos lazerinėje šaudykloje. Gerą pusdienį užtrukdavusių pratybų metu kariai buvo mokomi praktiškai valdyti automatinį šautuvą bei pistoletą. Seniau tarnaujantys patyrę kariai turėjo galimybę patobulinti turimus šaudymo įgūdžius iš įvairių ginklų į įvairiu atstumu nutolusių taikinius.

Šaudymo pratybos tęsėsi kelerą dienų, todėl kiekvienas savanoris galėjo pasirinkti dieną, kada jam į pratybas atvykti būtų patogiau. Palyginti nedidelis kasdien dalyvaujančių karių savanorių skaičius, kompiuterizuota sistema, leidžianti perkelti taikinių atstumus, neribotas

šūvių skaičius ir kiti akivaizdūs lazerinio treniruoklio privalumai sudarė puikias sąlygas formuoti bei plėtoti karių šaudymo įgūdžius.

Pasak ne pirmus metus Savanorių pajėgose tarnaujančio eil. Tado Dapšio, kuopos kovinio šaudymo pratybose dažniausiai atliekančio šaudymo instruktoriaus pareigas, vienas iš pagrindinių lazerinės šaudyklos privalumų – kompiuterizuota šaudymo proceso kontrolė. Karys gali ne tik matyti pradaužas, bet ir ginklo taikiklio ir kryptuko suvedimą kiekvieno šūvio metu, tikslų pataikymų sklaidos kreivę ir kitus svarbius duomenis. Tokiu būdu, pasak savanorio, yra žymiai lengviau mokytis net ir prasčiau šaudantį karį.

Šio mėnesio gale planuojamos kuopos kovinio šaudymo pratybos, todėl pratybos lazerinėje šaudykloje labai naudingos.

Eil. Viliaus Džiavečkos nuotrauka

Ar tikrai „vienas kovos lauke – ne karys?“...

Ats. mjr. **Albertas DAUGIRDAS**
Vilnius

...arba „tas blogas karys, kuris nenori tapti generolu“, arba „nebūtina būti idiotu, kad taptum vyresniuoju leitenantu, bet tai iš tikrųjų padeda...“

Tai, tikriausiai, dažniausiai naudojamos karių ir net civilių tarpe citatos. Tiesa, paskutinią, daugiau skamba kai kurių iš mūsų galvose... Aišku, būtų per daug ambicinga neigti šių posakių teisingumą, juk vieno iš jų autorius – Napoleonas, kita – tūkstantmečių patirtis, trečia – žmogiškosios prigimties viražai, išreikšti Merfio dėsnių stiliumi... Tačiau girdint, kaip dažnai ir kaip lengvabūdiškai šiais išminties perlais puošiamos kalbos ar įvairūs postringavimai tiek moksleivio, tiek ir aukščiausio rango pareigūno lūpose, verčia suklusti – ar suprantame, ką sakome?

Tad šį kartą pabandykime labiau pasigilinti tik į vieną iš šių posakių – ar tikrai jau „vienas kovos lauke – ne karys“? Iš pirmo žvilgsnio lyg ir viskas aišku – vienas su kalaviju atvirame lauke ne kažin ką tenuveiksi, keturios rankos ir dvi galvos daugiau padarys nei dvigubai mažesni pajėgumai, iš pelkės išsikapanoti greičiausiai padės draugo ranka, vienas skyrius palaikymą ugnimi vykdo efektyviau nei vienas ar du kariai, vienas britų būrys niekad nestos į kovą, jei už jo nugaros nebus bataliono, vienas lėktuvnešis nevykdo operacijos be visos eskadros paramos, saugiau būti NATO nare nei neutralia valstybe ir pan. Na, lyg ir neįmanoma ką nors tam priešpatastyti. Tačiau, toliau pateiksiu visą grupę pavyzdžių, iliustruojančių ir kitą šio posakio prasmę, nors poetas, filosofijos daktaras Liutauras Degėsys ir sako, kad „pavyzdžiais negalima įrodyti nieko, kadangi pavyzdžiais galima paaiškinti bet ką“. Nesistengsiu nieko įrodyti. Gal tik... paskatinti susimąstyti apie kitokią vienišo-nevienišo kario sąvokos sampratą.

Vienas garsiausių XVI a. Japonijos kardo meistrų Mijamotas Musašis, parašęs knygą „Kelias eiti vienam“, kitoje savo knygoje „Penki žiedai“ taip aprašo kovos menų sampratą: „...vyras, kuris įsisavino kardo kelią, nėra vadinamas kardininku... Priežastis, dėl kurios pats kardas yra vadinamas kovos menu, štai kokia. Kardu yra išauklėta tiek visuomenė, tiek asmuo, o kovos menai prasidėjo būtent nuo kardo. Jeigu vyras valdo kardą, jis vienas gali įveikti dešimtį vyrų. Jeigu vienas vyras gali nugalėti dešimt vyrų, tuomet vienas šimtas gali įveikti tūkstantį, o vienas tūkstantis gali įveikti dešimt tūkstančių. Tokiu būdu mano kovos menų stiliume vienas ar dešimt tūkstančių vyrų yra tas pat, ir kiekviena atskirai

bei visos kartu kario praktikos yra vadinamos kovos menais.“

Kitas XVII a. samurajus Yamamoto Tsunetomo, knygos „Hagakurē“ autorius, rašo, kad „samurajaus kelias – tai mirties siekimas. Dešimt vyrų neįstengs nugalaboti tokio ryžtingo žmogaus. Sveikas protas niekada neleis atlikti didžiųjų darbų. Reikia tapti pamišėliu ir apsėstuoju, t.y. būti pakvaišusiam dėl noro numirti arba dar kitaip – ryžtingai pulti į mirties glėbį.“

Tuo tarpu Napoleonas yra pasakęs: „Pasaulyje yra tik dvi jėgos – tai kardas ir kovos dvasia, ir anksčiau ar vėliau kardas bus nugalėtas kovos dvasios.“

O štai ne tik kovos meistrų ir karvedžių postulatai, bet ir pavyzdžiai iš mūsų istorijos. 1329 m. didžiojo kunigaikščio Gedimino giminais Margiris, gelbėdamas žemaičius ir savo žmones nuo neišvengiamos žūties susidūrus su gerokai galingesniu Čekijos ir Kryžiuočių ordino ekspediciniu korpusu, gudrauja ir rikiuoja ne savo kariuomenę, o ryžtingai į dvikovą iškviečia Čekijos karalių 33 metų Joną Liuksemburgietį. Jono Preziečio kronika liudija, kad Margiris jau tuomet buvo nejaunas, bet fiziškai labai stiprus karys ir buvęs šaunus, ir narsus. „Puolė jie vienas kitą ir sulaužė ietis, o paskui pasiėmė kalavijus ir prasidėjo šaunus mūšis...“ Nesiplečiant į visų aplinkybių aprašymą, Margirio sumanymas pasiteisino – dvikovos baigtis buvo palanki žemaičiams ir visai Lietuvai, kuri šios invazijos metu prarado penkias pilies, arba kitaip tariant – visą šiaurinę gynybinę sistemą. Priešas pasitraukė neįtvirtinęs savo laimėjimų bei neišnaudojęs progos parklupdyti Lietuvą. Vienas karys (na, dar ir palankiai susiklosčiusios kitos aplinkybės) Lietuvai laimėjo strateginę pauzę!

1940 m. vienintelio okupantams pasipriešinti ketinusio Lietuvos kariuomenės dalinio – Marijampolėje dislokuoto 9-ojo Vytenio pėstininkų pulko – karininkai po to, kai vis dėlto pakluso įsakymui grįžti į kareivines, iš apmaudo laužė kardus. Kokį strateginį argumentą būtume turėję iki šių dienų, jei šis ar bet kuris kitas dalinys galiausiai būtų stojęs į kovą su rusų agresoriumi? Kaip ten bebūtų, net šis marijampolietis poelgis kelia pagarbą!

Atidžiai išsižiūrėjus į šiuos pavyzdžius ir didžiųjų meistrų pamąstymus ima ryškėti esminės idėjos – ginklas (kalavijas/kardas), aukščiausio lygio kario ar dalinio kovinis pasirengimas ir kario ar dalinio kovinė dvasia arba mirties ignoravimas vardan pareigos. Šių elementų junginys tampa neįkandamu arba sunkiai įkandamu riešutėliu bet kokio pajėgumo priešininkui! Ir dar daugiau – šlovė, kuri, net patyrus fizinį pralaimėjimą, aidu atsiliepia ir po tūkstan-

Lietuvos edukologijos universiteto rektorius prof. Algirdas Gaižutis įteikia dovaną buvusiam universiteto studentui ats. mjr. Albertui Daugirdui

Vyr. srž. Eugenijaus Žygaičio nuotrauka

tmečių bei naujiems žygdarbiams įkvepia naujas kartas ar net didžiumą tautos. Ar dėl to nėra verta prireikus net ir vieniems stoti į mūšį ir „pasirodyti vertais laisvės ir tą dieną, kada kovos pradžia atrodys esanti tik pasiaukojimu?“ (mjr. Vytautas Bulvičius „Karinis valstybės rengimas“)

Dar pavyzdžių? Prašom. Tas pats Margiris 1336 m., nebegalėdamas pasinaudoti tokio pat taktiniu ir strateginiu manevru kaip prieš septynetą metų, įsiamžina istorijoje kaip Pilėnų didvyris, savo ryžtu ir pasiaukojimu stebindamas jau to laikmečio metraštininkus. Štai Vygandas Marburgietis kronikoje rašo, kad „lietuviai buvo pasiryžę veikiau sulaukti paskutiniųsios, negu pasiduoti su tvirtove ir patekti į priešų rankas... Tą jie šį kartą iš tikrųjų visiškai nežmonišku būdu įvykdė ir įrodė. Kai jie pamatė, kad negalės ilgiau atsilaukiyti... jie uždegė didelį laužą, sumetė ten visą turtą ir mantą, paskui išsmaugė moteris ir vaikus, po to ėmė žudyti vieni kitus. Didesnioji dalis nulenkė sprandus vardu (Margiriui), kad jis vieną po kito nukirstų... Vyriausiasis vadas Margiris, kaip didelis stiprus milžinas, nežmoniška gynėsi... Kai jau daugiau negalėjo, perkirto savo žmoną kalaviju pusiau. Po to tuo pačiu ginklu persidūrė pilvą...“ Šis šimtmečius sklidęs dvasinis užtaisas stiprybės suteikė ir partizanams, kurie, kad nepatektų priešui į nagus, bunkeriuose patys nutraukdavo savo ir draugų gyvenimo stygas. 1991 m. Pilėnų stiprybė Parlamento gynėjus taip

pat įkvėpė numatyti patį kritiškiausią veiksmų eigos variantą – paversti rūmus puolantiems priešui benziniu tvoskiančiu pragaru. Net okupantų užgrobeta televizija baimingai kalbėjo, kad apie tūkstantis Parlamento gynėjų yra suklaidinti V. Landsbergio, bet atsikvošėję pasitraukė, tačiau yra apie du šimtus „vanagų“, su kuriais tikrai busią problemų...

Argi Margiris ir jo žmonės nebuvo vieni prieš kur kas galingesnę agresorių, argi partizanai nebuvo vieni prieš akistatoje su rusų ordomis, o Aukščiausios Tarybos gynėjai, dalimi ryžtingos tautos, nebuvo vieni prieš komunistinę didvalstybę? Buvo! Bet nepaisant to, vardan aukštesnių tikslų ir vertybių, jie rengėsi „ryžtingai pulti į mirties glėbį“! Šioje vietoje negalima nepastebėti net ir sąsajų tarp samurajaus ir lietuvių kario-vyčio ar apskritai – KARIO – filosofijos. Gebėti garbingai žūti atimant sau gyvybę (kai jau nėra kitos išeities) visais laikais buvo nemažiau svarbu, nei pasiekti pergales mūšio lauke.

Tęsiant pamąstymus apie vienišo-nevienišo kario idėją prieš akis iškyla paskutinis su ginklu rankose žuvęs partizanas Antanas Kraujelis. Liudininkai teigia, kad jis raginimus legalizuotis atremdavo vienintele fraze – „tėvynės išdaviku netapsiu ir gyvas nepasiduosi“. Ir savo pažadą tesėjo. 1965 m. kovo 17 d. KGB operatyvininkams ir kareiviams aptikus jo slėptuvę svainio sodyboje dar atsišaudė, o po to, kad nepatektų į nelaisvę – nusišovė...Toje pat

gretoje rikiuojasi ir 1972 m. protesto prieš rusų okupaciją vardan susideginęs Romas Kalanta.

Be abejonės, individuali kova dar nereiškia žūtį. Tad, pabaigą iliustruosiu dar keletu istorijų.

1920 m. lenkams užpuolus Lietuvą, lt. Teodoras Balnas, rodydamas asmeninę drąsą ir sumaniai vadovaudamas savo batalionui, privertė bėgti keliskart didesnes lenkų pajėgas ir nulėmė mūsų pergalę prie Širvintų ir Giedraičių.

Pagarsėjęs Antrojo pasaulinio karo Vermachto snajperis Bronius Sutkus, į nevirtį varydavo bet kurį priešą dalinį, prieš kurio pozicijas jis veikdavo. Fronte išbuvęs tik pusę metų, jis atliko 209 patvirtintus mirtinus šūvius. Vienas sunaikino beveik batalioną!

1970 m. žvejybinio laivyno jūreivis lietuvis Simas Kudirka prie JAV krantų, pasinaudojęs tinkama progą, peršoko į amerikiečių laivą. Deja, pastarieji, pažeidę visas savo deklaracijas apie laisvę, jūreivį grąžino Tarybų Sąjungai. Tai Jungtinėse Valstijose sukėlė tokią pasipiktinimo bangą, kad į lietuvių išlaisvinimo iš rusų gniaužtų judėjimą įsijungė net JAV prezidentas. Po ketverių metų pastangų S. Kudirka buvo paleistas iš kalėjimo ir su visa savo šeima gavo prieglobstį JAV. Šis atvejis, kaip patriotizmo ir kitų vertybių pavyzdys, buvo įtrauktas į JAV mokyklų ir universitetų mokymo programas. Vienas lietuvis supurtė dvi didvalstybes!

Apie 1980 m. prie Kauno, Salių kaime, vienišas patriotas Vytautas Andziulis sugebėjo iškasti ir įrengti pagrindinę spaustuvę, kurioje organizavo Lietuvos katalikų bažnyčios kronikos bei dar daugiau kaip 20 pavadinimų knygų leidybą. Per dešimt metų buvo išleista apie 138 tūkst. įvairios literatūros egzempliorių. Ir visa tai buvo daroma, kai KGB pajėgumai buvo pasiekę savo viršūnę, kai, atrodo, kiekviena Tėvynės pėda buvo kontroliuojama okupantų. Spaustuvė taip ir nebuvo aptikta, o jos produkcija prisidėjo prie tautos budinimo iš baimės gniaužtų. Vienas prieš sistemą!

1991 m. spalio 29 d. Savanoriškosios krašto apsaugos tarnybos Vilniaus rinktinės sudėtyje buvo įkurta Vilniaus pedagoginio instituto studentų-savanorių kuopa. Jos branduolį sudarė studentų grupelė, sausio-rugpjūčio mėnesiais saugojusi Aukščiausiąją Tarybą ir buvusi tarp tų okupantams baimę kėlusiu „dviejų šimtų vanagų“. Šis padalinys, galiausiai sunykęs 1996-1997 m., buvo vienuomoje keliais aspektais.

Nukelta į 6 psl.

Didžiosios Kovos apygardos partizanai maldos metu prie laikinos palapinės. Iš kairės: Algis-Audra; Anicetas Ju-knys-Krantas; neatpažintas; Pranas Kevirtis; neatpažintas

Genocido aukų muziejaus nuotrauka

Rinktinės kuopoms įteikti vėlukai

Rinktinės kuopos su vėlukais

Št. Audrius Vareikio nuotrauka

Vyr. ltn. **Indrė SĖJONIENĖ**

Kovo 1 d. Vilniuje Gedimino štabo bataliono aikštėje Didžiosios Kovos rinktinės kariai paminėjo 21-ąsias rinktinės įkūrimo metines. Rikiuotės metu rinkti-

nės vadas mjr. Linas Kubilius 9 kuopoms įteikė vėlukus (tam tikro dydžio padalinio indentifikavimo ženklai).

– Vėlukas kaip ir dalinio,

rinktinės kovinė vėliava simbolizuoja padalinio egzistavimą ir įpareigoja karius susitelkti ir vieningai kovoti tėvynės Lietuvos labui. Tikiuosi, kad rinktinės kariams su mūsų kovine vėliava vykdant tarptautinius įsipareigojimus Afganistane 2012-2013 metais, Lietuvoje likę 9 vėlukai – padaliniai, tinkamai reprezentuos likusių rinktinės karių kovinę dvasią ir padės susitelkti vykdant patikėtas ar pavestas užduotis, – sakė rinktinės vadas mjr. L. Kubilius.

Iškilmingos rikiuotės metu padėkos raštais ir medaliais apdovanoti tarnyboje pasižymėję kariai. Karius taip pat pasveikino Trakų seniūnas Kęstutis Vitkauskas, dėkojęs Trakų 804 kuopos kariams, aktyviai dalyvaujantiems organizuojant miesto šventes.

Po iškilmingos rikiuotės kariai vyko į Genocido aukų muziejų, dalyvavo šaudymo varžybose.

Šiuo metu Didžiosios Kovos rinktinė turi 9 kuopas Vilniuje, Trakuose, Ukmergėje, Molėtuose, Ignalinoje ir Švenčionyse, tarnauja daugiau kaip 1 200 karių savanorių ir per 70 profesinės karo tarnybos karių.

Didžiosios Kovos rinktinės vadas mjr. Linas Kubilius padėkos raštą įteikia 803 kuopos savanorei Ernestai Brenciūtei.

LKKSS Vilniaus apskrities skyrius

Ats. ltn., dr. **Vytautas RAČKAUSKAS**

LKKSS Vilniaus apskrities skyriaus pirmininkas

Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių sąjunga (LKKSS) atsikūrė tik 1993 m. Vilniuje (atkuriamasis suvažiavimas), oficialiai, po įvairių peripetijų, įregistruota 1996 m.

LKKSS Vilniaus apskrities skyrius (VAS), nors paradoksalu, oficialiai išregistravo jau 1994 m. Šiuo metu, 2012 m. sausio 31 d. duomenimis, skyriuje yra 216 narių (viso LKKSS – apie 600-800 narių). Pastaruosius dvejus metus Vilniaus apskrities skyrius aktyviau veikia dviem kryptimis: realiais darbais remia kariuomenę ir aktyviai dalyvauja kitų LKKSS skyrių organizuotose renginiuose. Taip 2011 m. gimė treniruočių ginklų G-36C dovanojimo akcija Jono Žemaičio karo akademijai (balandis), aktyviai dalyvauta LKKSS visuotiniame susirinkime Kaune (balandis ir gegužė), atnaujinti ginklų valdymo ir šaudymo įgūdžiai LKA lazerinėje šaudykloje (birželis), dalyvauta pirmosiose LKKSS sporto žaidynėse Tauragės rajone (liepa), kartu su Lietuvos kariuomene organizuotas Aušros Vartų Vyčio restauravimo 25-ečio paminėjimas (spalis), dalyvauta pirmame naktiniame žy-

gyje „Pergalių ir kovų keliais“ Radviliškio rajone (spalis, VAS komandos „Briedis“ ir „Geležinis Vilkas“), 2012 m. – dalyvauta 11-ame naktiniame žygyje „Klaipėdos sukilėlių keliais“ Klaipėdos rajone (sausis, „Briedis“ ir „Geležinis Vilkas“), įvyko pirmoji oficiali LKKSS narių rikiuotė su 1990 m. juodosiomis beretėmis – Vilniuje, Nepriklausomybės aikštėje (sausis) ir pakartotinai atnaujinti šaudymo įgūdžiai LKA lazerinėje šaudykloje (sausis). Tokie realūs mūsų skyriaus darbai.

Kas numatyta ateityje? Dar ne viena oficiali rikiuotė, kad „būtume matomi“, tolesnis šaudymo įgūdžių atnaujinimas ir palaikymas, kad esant reikalui galėtume kovoti su naujausia ginkluote (iš „kalašų“ dar šaudyti mokame), numatyta nauja treniruočių ginklų G-36C dovanojimo akcija Salčininkų jauniems šauliams, visuotinis LKKSS susibėgimas Kaune (LKKSS 85-eri), II LKKSS sporto žaidynės Šiaulių rajone (jau laikas užimti pirmą vietą), LKKSS VAS įstatų atnaujinimas bei kiti darbai ir darbeliai...

Taip pat, atnaujinant skyriaus įstatus, galima būtų pasekti gražiu LKKSS Šiaulių skyriaus pavyzdžiu, kai jie pagerbdami savo kraštų partizanus, skyriui suteikė Priskėlimo apygardos vardą. LKKSS Vilniaus skyrius galėtų vadintis Didžiosios Kovos skyriumi. Kaip rodo istorija, dažniausiai visos didžiosios kovos verda dėl sostinių užėmimo ar išvadavimo, nors nebūtinai jose ar šalia jų...

Laikraščiu „Žalia giria“ pirmiausia palinkėčiau įdomių ir aktualių straipsnių... Bus straipsnių, bus ir tęstinumas, ir kito numerio laukimas... Dėkojame laikraščio leidybinei grupei, kad ėmėsi gauti partizanišką spaudą, su nekantrumu laukiame pasirodant atnaujinto laikraščio „Žalia giria“.

Ar tikrai „vienas kovos lauke – ne karys?“...

Atkelta iš 5 psl.

Neskaitant trumpai gyvavusio Vilniaus universiteto studentų-savanorių būrio, tai buvo vienintelis studentiškas kovinis (nes turėjo realias užduotis karo atveju, kaip, beje, ir kiti savanorių vienetai) padalinys visose ginkluotosiose pajėgose iki šių dienų. Tačiau dar svarbiau tai, kokį rezultatą jis pasiekė. Garsas apie studentų-savanorių veiklos efektyvumą lėmė, kad daugiau kaip 20 kuopos karių buvo pakviesti tapti profesinės karo tarnybos kariais-vadais. Šiuo metu net 10 studentų-savanorių yra išsitarnavę iki majoro laipsnio, tarnauja Specialių operacijų ir Sausumos pajėgose, KASP, karinėje žvalgyboje, o trys ir LKA. Tai buvo vienintelis SKAT padalinys, kuris savo iniciatyva jau nuo 1992 m. organizavo daugiadienes žiemos ir vasaros pratybas (atitinkamai – trijų ir de-

šimties parų) pagal partizanų-mažų padalinių taktiką. Bandant Didžiosios Kovos apygardos įkūrėjo Jono Misiūno-Žalio Velnio taikytus kovos veiksmus per pratybas buvo įprasta įveikti 100-150 km pėsčiomis ir dažniausiai naktimis, neužsibūnant vienoje vietoje ilgiau kaip 12 val. Vienintelis tokio dydžio padalinys, kuris organizavo karinės literatūros rengimą ir net leidybą bei ekipuotės/taktinių liemenių siuvimą. Vienintelis, kuris turėjo ir specialų kuopos ženklelį už itin gerą tarnybą. Vienintelis, kuris savo istoriją aprašė ir išleido atskiru leidiniu. Buvo ir daugiau tų „vienintelių“. Bet akivaizdu ir tai, jog šio padalinio iš esmės niekas nepalaikė ir neparėmė, geriausiu atveju – tik netrukė dirbti. Galiausiai, kuopos nebeliko – lyg ir „vienas lauke – ne karys“... Tačiau, liko svarbiausias dalykas – padalinio dvasia, kuri iki šiol kasmet suburia buvusius ben-

dražygius, kuri iki šiol net KASP vadovybei kelia minčių apie tokio padalinio atkūrimo idėją, kuri leidžia gyventi ramia širdimi dėl to, kad buvo padaryta viskas, kas įmanoma vardan Lietuvos, kad yra ką papasakoti apie pačių kurtą istoriją savo vaikams...

Baigdamas šias mintis apie vienišą-nevienišą karį kviečiu skaitytoją išdrįsti paklausti savęs: ar ne didžiausia problema yra tuomet, kai patys pirmiausia pasiduodame viduje, kai leidžiame patys sau paminti pamatines vertybes, kai karinio laipsnio siekimas yra svarbiau už tiesiog tapimą aukščiausios klasės profesionalais ir gerais pavyzdžiais savo pavaldiniams, kai nuleidžiame rankas prieš sisteminių sustabarėjimą, kai bijome pareigos, o ne pareigos neatlikimo, kai leidžiame savo ginklo broliams subejoti mūsų patikimumu, kai atrandame pinigų alaus bokalui, bet ne patriotinės idėjos parėmimui,

kai reikalaujame iš valstybės apdovanojimų ir žemės sklypų už tai, kad tiesiog kažkada atlikome tai, ką kaip mylintys Laisvę ir Tėvynę ir turėjome atlikti, kai Margirį išdrįstame vadinti psichopatu...

KARYS – tai ne sąvoka. Tai sąmonės būseną, kuri negali išeiti nei minutės pertraukėlei, nei atosotogoms, nei į pensiją... Gerbiamas skaitytoja, ar tamsta atsakei sau kas esi?...

Vyr. ltn. Česlovas Bogdanas pratybose su savo kariais žaliojoje girioje
Vyr. srž. Eugenijaus Žygaičio nuotrauka

„Žalios girios“ redaktorius št. srž. Audrius Vareikis

Iš čempionato – su aukso medaliais

Vyr. srž. **Tadas MURAUŠKIS**

Dainavos rinktinė

Vasario 29 dieną Pabradės poligone pirmą kartą vyko Lietuvos kariuomenės biatlono čempionatas, kuriame dalyvavo 17 komandų iš įvairių Lietuvos kariuomenės dalių. Dainavos rinktinės garbę gynė 8 kariai: plk.ltn. Rimantas Jarmalavičius, kpt. Ramūnas Murauskis, vyr.ltn. Donatas Stulgys, ltn. Vaidas Žlabys, vyr.srž. Tadas Murauskis, gr. Juozas Genevičius, vyr.eil. Povilas Červonka, eil. Artūras Bendoraitis.

Dainavos rinktinės komandai čempionate nebuvo lygių – mūsų kariai iškovojo aukščiausias vietas sportinio bei karinio biatlono rungtyse. Komandinėje įskaitoje abi komandos iškovojo 1-ąsias vietas, asmeninėje įskaitoje geriausius rezultatus parodė vyr.ltn. Vaidas Žlabys (sportinio biatlono rungtis) bei vyr.eil. Povilas Červonka (karinio biatlono rungtis). Kariai parodė tikrą profesionalumą: šaudant iš automatinių šautuvų karių pataikymai buvo patys tiksliausi (kitų komandų daly-

viams tai sekėsi daug sunkiau) bei parodė puikų fizinį pasirengimą, visa tai ir lėmė geriausius rezultatus.

Dainavos rinktinės kariai karinio biatlono rungtyse, pirmą kartą net keturiolika minučių, laimėjo 1-ąją vietą, Mindaugo batalionas iškovojo 2-ąją vietą, 3-oji vieta atiteko Algirdo batalionui. Sportinio biatlono rungtyse rinktinės komanda pralenkė Juozo Vitkaus-Kazimieraičio inžinerijos bataliono biatlonininkus, užėmusius 2-ąją vietą, bronzos medalius laimėjo Karinių jūrų pajėgų komanda.

Dainavos rinktinė gali didžiuotis savo kariais, biatlono čempionato metu iškovojuisiais aukščiausias vietas.

Alytiškių biatlono komanda – plk. ltn. Rimantas Jarmalavičius, kpt. Ramūnas Murauskis, vyr. ltn. Donatas Stulgys, ltn. Vaidas Žlabys, vyr. srž. Tadas Murauskis, gr. Juozas Genevičius, vyr. eil. Povilas Červonka ir eil. Artūras Bendoraitis

Astos Kazlauskienės nuotrauka

Futbolo turnyras Vytenio batalione

Dainavos rinktinės futbolininkai

Autoriaus nuotrauka

Vyr. srž. **Romas EIDUKEVIČIUS**

Dainavos rinktinė

Kovo 7 d. Vytenio logistikos batalionas surengė salės futbolo turnyrą, skirtą Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo dienai paminėti. Šis turnyras vyksta nuo 2008 m.

Varžybose dalyvavo Dainavos rinktinės, Marijampolės apskrities vyriausiojo policijos komisariato, Vytenio bataliono, Marijampolės priešgaisrinės gelbėjimo valdybos, Marijampolės pataisos

namų, Valstybės sienos apsaugos tarnybos Lazdijų rinktinės, LŠS Marijampolės rinktinės, Stasio Raštikio kariuomenės mokyklos futbolo komandos.

Turnyro nugalėtojai – Marijampolės apskrities vyriausiojo policijos komisariato futbolo komanda. Dainavos rinktinės futbolo komanda, vadovaujama vyr. ltn. Eugenijus Švabausko, po įnirtingos kovos teuzėmė tik penktąją vietą, tačiau svarbu, jog tęsiama graži tradicija – nepriklausomybės atkūrimo dieną paminėti gražiu sportiniu renginiu.

Bulvės badaujančiai Lietuvai

Ats. kpt. **Vytautas VOVERIS**

„Savanorio“ redaktorius

Pasauli, bulvėm penimas,

Tau švinta naujas nuostabus

gyvenimas...

Bromys Raila

1940-ieji. Okupacija. Į Pajuosčio karinį aerodromą vienas po kito leidžiasi rusų lėktuvai, o nusiminusiems lietuviams belieka tik stebėti. Rusai, vos pasiekę žemę, iškart pasijaučia visateisiais šeimininkais, šniukštinėja po aerodromą, apžiūrinėja mūsų lėktuvus, nei kviešti, nei prašyti, ropščiasi į kabinas. Greitai lietuviai pamato, kad jų lėktuvuose vienas po kito dingsta įvairūs prietaisai, rusai juos žūliai nusukinėja ir vagia. Dar didesnis nustebimas kilo, pamačius, kad rusai iš savų lėktuvų iškraudinėja pilnus maišus bulvių. Pasirodo, prieš skrendant „vaduoti“ Lietuvos, komisarai lakūnams aiškino, jog teks kristi ir labai atsilikusią šalį, ten žmonės badauja, valgyti neturi ko, tad, draugai, pasirūpinkit iš anksto, bent bulvių maišelį kitą įsimeskite... Raudonieji lakūnai tikėjo.

Į Kauną smagiai bilda tušti ešelonai su užrašais ant vagonų: „Pagalba badaujančiai Lietuvai“, o atgal į Tarybų Sąjungą tie ešelonai slenka lėtai ir pakrauti. Ką veža, aišku, po kelių „broliškos pagalbos“ mėnesių Lietuvos parduotuvės atrodo lyg iššluotos, Lietuvos kariuomenės sandėliai taip pat ištuštėjo.

Rusų rašytojas šovinizistas Valentin Pikulis, savo gyvenimo pabai-

goje, pro sukąstus dantis pripažinęs, kad Baltijos šalys ne savo noru įsijungė į „brolišką respublikų sąjungą“, jas vis dėlto okupavo, taigi tas Pikulis savo paskutinėje knygoje „Barbarosa“ pasakoja, kaip raudonarmiečiai jautėsi Baltijos šalyse. Į miestus juos išleisdavo grupėmis ir tik su politrukais. Raudonarmiečiai „su nuostaba žiūrėjo į prekių pilnas parduotuves, juos pritrenkė, kad gatvėse visi gražiai apsirengę, niekas nekrenta iš bado, neprašo išmaldos, nesimato lūšnelių apie kurias jiems nuolat pasakodavo.

– Žiūrėk tu man, – kuždėdavosi, – kiek dešrų vitrinoje vienu metu ir jokių eilių. Kaip tai suprasti? Juk jie kapitalistai supuvę... Jeigu taip pas mus, Syzranėje, iškart subėgtų su krepšiais!“

Kodėl tik Syzranėje? O argi Maskvoje, Leningrade kitaip? Bet Pikulis nebūtų Pikulis jeigu tiesos nemaišytų su melu. Pagal jį Mažąją Lietuvą teisėtai priklausė Rusijai, nes Karaliaučius pastatytas ant senos slavų (suprask, rusų) gyvenvietės Kruleveco griuvėsių, o Stalinas lenkų miestą Vilno atidavė lietuviams ir šie jį iškart pavadino Vilniumi.

Rusai į Lietuvą atgabeno ne tik kelis maišelius bulvių, bet ir dar šį bei tą.

Pertvarkius Lietuvos kariuomenę į Raudonosios armijos 29-ąjį teritorinį korpusą, 618-asis lengvosios artilerijos pulkas stovėjo Pabradėje. Vieną po kito lietuvius karininkus ir puskarininkus areštuodavo arba

šaipt atleisdavo, ir jų vietas plūdo rusai. Atsiuntė ir tokį majorą Stepanenką. Kartą jis ir sako kapitonui Vladui Plukui:

– Gyveni prie pat stoties ir moki rusiškai. Šiandien atvažiuoja mano žmona, bet turiu vykti į Vilnių ir grįšiu tik rytoj. Ar negalėtum, mielas drauge, pasitikti maniškę ir apnakvydinti? Būčiau dėkingas...

Plukas pasitiko, atpažinti tarybinę pilietę nesunku iš išvaizdos, paršivedė namo. Žmona paruošė gerą vakarienę, paklojo naująsias patalynę atskirame kambarielyje.

Ryte Plukienė paruošė pusryčius, išleido vyrą į tarnybą ir laukia, kada viešnia atsikels. Nesulaukusi tyliai pravėrė duris ir baisiausiai nustebo pamatęs, kad viešnia sėdi ant kėdės ir verkia, o lova kaip buvo vakar paklota, taip ir šiandien atrodo.

– Kas yra? Ar blogai miegojote?

– Aš miegojau štai čia, – parodė viešnia į kilimėlį ant grindų ir prisipažino: – Nenorėjau į jūsų patalynę utėlių prileisti.

Atėjo Stepanenka, ilgai žiūrėjo į savo žmoną, mąstė ir pagaliau išsitraukė pinigų gniužulą:

– Drauge Plukienė, štai pinigai. Apeikit visas miestelio parduotuves ir nupirkit mano žmonai lietuviškus drabužius. Nuo kojinių ir kelnaičių – viską, na, jūs geriau žinot... Duosiu kareivį, padės parnešti.

Perrengtą žmoną Stepanenka išsivedė į savo butą. O greitai enkavėdistai išsivedė ir kapitoną Vladą Pluką. „Liaudies priešą“ išvežė į Norilską, kur jis ir mirė.

Bronius Pacevičius

Vasario 25 d. staigi mirtis pakirto dim. gr. Bronių Pacevičių, ilgametį Lietuvos kariuomenės savanorių draugijos pirmininką.

B. Pacevičius gimė 1940 m. lapkričio 12 d. Kaune Broniaus ir Veronikos Pacevičių šeimoje (vėliau tėvas žuvo partizanaudamas). Baigė Vilniaus inžinerinį statybos institutą.

Nuo 1960 m. dirbo Vilniaus kuro aparatūros gamykloje, 1963–1965 m. – staklių pramonės institute inžinieriumi, 1965–1993 m. – „Plastos“ gamykloje, 2004–2012 m. – bendrovėje „Stop servis“.

1992–2002 Vilniaus (Didžiosios Kovos) rinktinės savanoris, skyrininkas.

1963–68 m. Vilniaus regbio komandos „Geležinis Vilkas“ (okupantams uždraudus šį pavadinimą, komanda pasivadino „Plienu“) žaidėjas, pirmasis kapitonas, vėliau regbio teisėjas.

Nuo 2004 m. Vilniaus rinktinės atsargos karių savanorių kuopos vadovas. Nuo 2006 m. iki mirties – Lietuvos kariuomenės savanorių draugijos pirmininkas.

Nuoširdžiai užjaučiame šaudyklos viršininką dim. kpt. Valdemarą Uosį dėl sesers mirties.

KASP štabas

Reiškiame nuoširdžią užuojautą savanoriui kūrėjui plk. ltn. Valdui Kibartui dėl žmonos mirties.

LKKSS Vilniaus skyrius

Mirus ilgamečiam pajėgų štabo darbuotojui Antanui Norvilui reiškiamo nuoširdžią užuojautą velionio šeimai ir artimiesiems.

KASP štabas

Pagausėjo CKB specialistų gretos

Atkelta iš 1 psl.

Kokie savivaldybėje keliai, geležinkeliai, ar pakankamos maisto, vandens bei kitų resursų atsargos ir kaip visa tai racionaliai panaudoti krizės atveju?

Kurso klausytojai taip pat vykdė kitas užduotis, kurios yra susijusios su pasirengimu šalies teritorijos gynbai. Kariai šiame metu buvo supažindinti su Lietuvos Respublikos įstatymais karo padėties metu, įstatymais susijusiais su priimančios paramą šalies užduotimis, vyriausybės nutarimu dėl gyventojų evakuacijos ir t.t.

Kpt. Rokas Matijošius

– Kurso metu buvo gilintasi tiek į CKB teoriją, tiek į praktiką, bandėme kiek įmanoma efektyviau susieti šiuos du mokymo modelius. Mokymosi procesas daugiausiai vyko nuotoliniu būdu, pasitelkiant Lietuvos karo akademijos serverį. Klausytojai daug dalykų studijavo savarankiškai, o penkis savaitgalius atvykdavo praktiniams užsiėmimams bei testams. Norėčiau pažymėti, kad kurso klausytojai buvo labai motyvuoti, turėjo daug klausimų instruktoriams, noriai rinko medžiagą, domėjosi dėstomu dalyku, rinko duomenis internete ir kituose šaltiniuose. Visi kurso metu išdėstyti dalykai buvo orientuoti į tai, kad naujai įgytos žinios jauniems specialistams pravers-

tų užduoties rajone. Nesvarbu, ar tai būtų TRO aplinka, ar Lietuva, – kalbėjo CKB kurso vadovas KASP štabo G5 skyriaus karininkas kpt. **Rokas Matijošius**.

Geriausiu III nuotolinio CKB kurso absolventu pripažintas ats. ltn. **Arvydas Čepukėnas** iš Didžiosios Kovos rinktinės 801 CKB kuopos:

Ats. ltn. Arvydas Čepukėnas

– Tai mano pirmasis kursas, tiesiogiai susijęs su CKB, ir jis man davė tikrai labai daug specifinių, nestandartinių, būtent tos funkcinės srities, žinių. Įdomiausia buvo klausyti instruktorių, dalyvavusių tarptautinėse misijose paskaitų. Jie turi daug praktinės CKB darbo patirties. Teorija įgyvendinta praktikoje ir yra reali patirtis, todėl man, nedalyvavusiam misijose, tokių žmonių paskaitos buvo įdomiausios. Visa tai tikiuosi panaudoti CKB pratybose ir, jeigu bus galimybių – TRO.

Vyr. ltn. **Mantas Končius** – CKB kuopos 2 būrio vadas, baigęs Lietuvos karo akademiją ketletą metų tarnavo profesinėje karo tarnyboje, po to, išėjęs į civilinį gyvenimą, bet neilgai tvėręs be karybos, dabar – jau dveji metai kaip Savanorių pajėgose, CKB kuopoje:

Ats. vyr. ltn. Mantas Končius

– Šiame kurse mes įtvirtinome ir nuodugniau išsiaiškinome jau seniau žinomus dalykus iš CKB srities. Nesvarbių, mažiau reikšmingų dalykų čia nėra. Tarkim, susitikimai, derybos, bendravimo niuansai su kitų šalių atstovais, visi šie įgūdžiai buvo įtvirtinti būtent nuotoliniame CKB kurse. Mūsų kuopa aktyviai bendradarbiauja su „Geležinio Vilko“ brigada, vyksta į jų mokymus, taip pat konsultuojame į misiją besirengiančius karius, būtent tokiuose mokymuose ir tikiuosi panaudoti savo naujai sukauptą patirtį.

Srž. **Vilma Lisauskaitė** 4 metus tarnavo Savanorių pajėgose, Dariaus ir Girėno rinktinėje, eilinė savanore. Karė buvo aktyvi, todėl nepraleido progos pereiti į profesinę karo tarnybą Vaidoto batalione. Tarnavo personale, vė-

Srž. Vilma Lisauskaitė

Mjr. Gediminas Latvys kurso baigimo pažymėjimą įteikia eil. Jolantai Spangevičiūtei.

Eil. **Vilias Džiavečkos** nuotraukos

liau – S5. Pasak seržantės, tai jau ne pirmasis, tačiau vienas svarbiausių jos baigtų CKB kursų, po kurių šioje srityje ji jaučiasi daug stipriau. Specialistė sakė jau nebeturinti abejonių, kad kažko nesugebės. Kurse, anot V. Lisauskaitės, jai ypač naudingos buvo kpt. Mariaus Geležiuo iš Birutės bataliono paskaitos apie sprendimo priėmimo procesą mokymų metu.

Kpt. **Tatjana Ramonienė** iš Mindaugo bataliono CKB tarnauja tik pusantų metų. Prieš tai tame pačiame batalione dirbo teisininke. Pasak kapitonės, įstatymų žinojimas palengvina darbą CKB srityje, bet tai tik siaura sritis civilių ir karių bendradarbiavime:

– Pirmas, mano kaip civilinių ir karių bendradarbiavimo karininkės krikštas įvyko pernai, „Gintarinės vilties“ pratybose. Tai buvo geras išbandymas, nes iškart, neturėdama rimtų teorinių žinių, važiauvau tiesiai į pratybas. O čia atvirkščiai, jau turė-

Kpt. **Tatjana Ramonienė** dama truputį praktinės patirties, išmokau teorinių pagrindų. Pavyzdžiui, kiekvienam dalyviui teko pristatinti tarptautinę organizaciją. O jų, be visiems žinomo Raudonojo Kryžiaus, tikrai yra nemažai. Konflikto atveju reikia žinoti, kur nukreipti informaciją, kam ją perduoti, kad nukentėjusieji sulauktų kuo daugiau pagalbos iš tokių organizacijų, ne tik iš mūsų – karių. Artimiausiu laiku tikiuosi savo žinias panaudoti tarptautinėse pratybose, kurios vyks Lietuvoje – šiame, jei prireiks, – „Klevo skliautuose“, kitamet – „Gintarinėje viltyje“.

Rinktinės vairuotojų rengimas

Pratyboms pasibaigus

Vyr. srž. **Romas EIDUKEVIČIUS**

Dainavos rinktinė

Kovo 3-4 dienomis Dainavos rinktinėje bei Birutės bataliono poligone vyko rinktinės vairuotojų, turinčių vairavimo C1, C kategorijas, rengimas eksploatuoti automobilį Mercedes Benz Unimog 416 Diesel.

Pratybų vadovas vyr. srž. Stasiukas

Paukštaitis vairuotojus supažindino su automobilio technine charakteristika, kelionės lapų pildymu, transporto priemonės kasdieninė priežiūra prieš ir po eksploatacijos. Instruktorius vyr. srž. Darius Traigys priminė kelių eismo taisykles. Po kiekvieno užsiėmimo sprendėme testus, buvome vertinami pagal IU ASS instruktorių planus.

Vadovaujant instruktoriui gr. Artūriui Juškeliui vairuotojai ruošėsi automobilių Mercedes Benz Unimog 416 išvykimui, praktiniam vairavimui, voros formavimui, važiavimui voroje keliu. Pasibaigus praktiniam važiavimui, stebint instruktoriams, prieš pastatant automobilį į garažą, buvo vykdoma jo priežiūra po eksploatacijos.

Kaune – salės futbolo turnyras

Srž. **Ramūnas KEMEŽYS**

Dariaus ir Girėno rinktinė

Kovo 19 ir 20 dienomis Dariaus ir Girėno rinktinės kariai organizavo salės futbolo turnyrą, kuriame varžėsi Kauno igulos karinių dalinių komandų atstovai.

– Antrus metus organizuojamas turnyras tampa tradiciniu ir norinčių jame dalyvauti tikrai yra. Ateityje tęsime šią tradiciją ir organizuosime draugiškus susitikimus, – sakė vyriausiasis turnyro teisėjas, rinktinės štabo karininkas kpt. Tomas Piličiauskas.

Pasak karininko, tarp karių futbolas populiarus ir toks turnyras – gera proga pajavairinti tarnybos kasdienybę.

Šių metų turnyre jėgas iš-

bandė Dr. Jono Basanavičiaus karo medicinos tarnybos, Jėgerių ir Inžinerijos batalionų bei Dariaus ir Girėno rinktinės komandos.

Dalyvauti turnyre taip pat pakviestos ne vien Kauno igulos karinių dalinių, bet kitų sukarintų struktūrų komandos.

Po draugiško komandų pasiveikinimo užvirė įnirtingos kovos, kurių metu netrūko aistrų ir emocijų. Po atkaklių kovų trečiosios vietos nugalėtoja tapo Jėgerių bataliono komanda. Antra vieta džiaugėsi Karo medicinos tarnybos komanda. Pirmajame turnyre pergalę iškovojo Viešojo saugumo tarnybos komanda.

Antrajame rinktinės futbolo turnyre pirmąją vietą laimėjo Juozo Vitkaus-Kazimieraičio inžinerijos bataliono komanda.

Savanoris, SL 1469. steigėja Savanoriškoji krašto apsaugos tarnyba. leidžia Krašto apsaugos savanorių pajėgos. Laikraštis išeina vieną kartą per mėnesį.

Eina nuo 1991 02 09

Redakcijos adresas: LT-05110 Viršuliškių 36, Vilnius
El. paštas: Vytautas.Voveris@mil.lt, Vilius.Dziavecka@mil.lt
Spausdino „Respublikos“ spaustuvė, M.Sleževičiaus g. 7, Vilnius.
Ofsetinė spauda, 2 sp. lankai. Tiražas 2000 egz.
Indeksas 0099

Redaktorius ats. kpt. Vytautas Voveris
Korespondentas eil. Vilius Džiavečka
Dizainerė Jurgita Šestokaitė